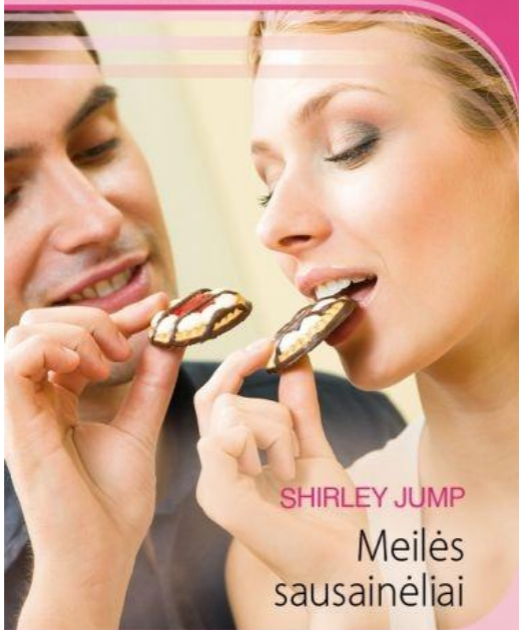

Svajonų
ROMANAI

SHIRLEY JUMP
Meilės
sausainėliai

Knygute.lt

Shirley Jump

MEILĖS SAUSAINĖLIAI

Romanas

Versta iš Shirley Jump, Marry - me Christmas, 2008
© Shirley Kawa-Jump, LLC, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Laima Juknevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos,
2010

© Judita Girnytė, dizainas, 2009

© Vgstudio, Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2010

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PIRMAS SKYRIUS

Flinas Makgregoras nekentė Riverbendo¹ nuo tos akimirkos, kai jo leksusas įstrigo prie vienintelio šviesoforo miestelio centre, po kalėdinėmis pušų girliandomis, gausiai išpuoštomis ir dailiai apjuostomis raudonais kaspinais. Visas sniegu apibertas miestelis buvo panašus į kino filmo dekoraciją.

Parduotuvės šventiškai švytėjo, šen bei ten vaikštinėjo žmonės, nešini supakuotomis dovanomis, o iš dangaus be paliovos krito snaižės, tarytum kas semtų tuos pūkus iš maišo ir bertų žemėn.

Na, *nekentė* gal pernelyg stipriai pasakyta. Veikiau bjaurėjosi. Šlykštėjosi. Šiaip ar taip, nenorėjo čia būti, juo labiau kad neturėjo kito pasirinkimo.

Žurnalo *Gurmanai* redaktorius paskyrė šį darbą būtent Flinui, nes puikiai žinojo, kad joks kitas jo darbuotojas nesugebėtų susidoroti su tokia užduotimi. Flinas turėjo parašyti ką

---

¹ Riverbend (*liet.* upės posūkis) – išgalvotas miestelis Indianos valstijoje, JAV (čia ir toliau – vert. past.).

nors įstabiai įžvalgaus apie kepyklėlę, kuri, anot redaktorius, garsėjo meilę įkvepiančiais sausainėliais. Todėl per Kalėdų atostogas jis užstrigo kažkur pasaulio pakrašty, pasirengęs sukurti dar vieną neeilinę istoriją.

Flinas susiraukė. Neturėtų skųstis. Šie straipsniai – visas jo gyvenimas. Juk jais jis pelnėsi duoną ir šlovę. Po menkutės nesėkmės birželį jam žūtbūt reikėjo atsitiesti, magėjo vėl prasimušti į patį viršų ir ten įsitvirtinti. Kitos išeities nėra – teks pasikliauti laiko patikrinta strategija: susiimti, dėtis neišpasakytai laimingu dėl artėjančių švenčių ir kibti į darbą.

Tada jis galės grįžti į Bostoną, atgal pas Mimi – į civilizaciją. Šis pasakiškas miestelis taip toli nuo civilizacijos kaip Marsas nuo Žemę. Čia žavų, jis nieko prieš, bet jo pasaulyje muzikos klausomasi per *iPod* grotuvą, laiškai siunčiami elektroniniu paštu, o baisiausia visų laikų nelaimė – sulėtėjęs interneto ryšys. Įdomu, ką pasakytų statistinis Riverbendo gyventojas sužinojęs, kad *Bluetooth*² nėra nauja karieso atmaina.

---

² Bluetooth (*liet.* mėlynas dantis) – belaidžio ryšio protokolas.

Štai ir *Gerosios Vilties* kepykla.

Puikumėlis.

Flinas pasuko į šalikelę, čiupo bloknotą ir movė per gatvę. Žmonių minia, susispietusi priešais kepyklą, stebė bemaž visą prekylan-
gį, vis dėlto buvo matyti, kad pastato fasadas, kaip, beje, ir visas miestelis, išdabintas šven-
tiniais elfais. Lange kabėjo trys įžiebtai vainikai. Vienas jų puošė kepyklėlės pavadinime esan-
čią raidę O.

- Taip miela, kad tuoj apsivemsiu, - burbtelėjo Flinas.

Jis apėjo eilę, kuri driekėsi nuo kepyklos du-
rų, aplink visą pastatą ir iki pat Larčo gatvės
kampo. Nekreipdamos dėmesio į krintantį
sniegą porelės kantriai laukė. Neatrodė, kad
vyrai labai nekantrautų atsigaivinti šiame gai-
vališkame meilės šaltinyje, o štai moterys
priešingai - neužsičiaupdamos tarškėjo apie
stebuklinguosius sausainėlius.

Flinas turėjo pasistengti, kad nepradėtų var-
tyti akių. Matyt, pirmasis straipsnis apie ke-
pyklą, išspausdintas oro linijų bendrovės žur-
nale, sukėlė tikrą epidemiją. Nereikės laukti
nė specialaus *Gurmanų* numerio, skirto Šv.
Valentino dienai, - meilės kankinių čia knibž-

dėte knibždės. Flinas vylėsi, kad kepyklos savininkė buvo tam pasiruošusi. Iš asmeninės patirties jis žinojo: bet kokia itin veržli pradžia dažniausiai neša pražūtis sėklą.

Kad ir kaip būtų, jis čia atvyko kaip žurnalistas, o ne patarėjas verslo klausimais.

Prasibrovęs pro moterį su vaikučiu ant rankų Flinas atsidūrė *Gerosios Vilties* kepykloje. Jį pasitiko šilto oro gūsis, skambėjo šventinė muzika, kvėpėjo šviežia duona, vanilė, cinamonais ir avietėmis. Visa tai, be abejo, darė didžiulį įspūdį eilėje stypsantiems pirkėjams, tačiau Flino lengvai nenustebinsi – tokie vaizdai ir kvapai jam ne naujiena.

– Ei, stokite į eilę, – tarė moteris.

– Aš nieko nepirksiu, – atšovė Flinas ir tęsė žygį. Ateini, parašai, išeini. Grįžti į Bostoną. Būtų puiku grįžti, kol Mimi nieko nesuuodė. Tik kažin ar ji *išvis* pastebėjo, kad jis išvykęs.

– Kurių galų brautis per spūstį, jei nesiruošiate pirkti? – paklausė moteris glausdama mažylį prie kito klubo.

– Nes... – Flinas pasisuko prekystalio link, kur šūksnių ir užsakymų jūroje lyg voverės rate sukosi dvi moterys. Pirmoji – žila, mažutė ir lieknutė. Antroji – aukšta gundančių formų

blondinė. Jau vien pažvelgus į klubus buvo aišku: ji ne iš tų, kurios per dienas knebinėja vieną ir tą patį saliero gumbą.

Oho. Tame oro linijų žurnale prie straipsnio buvo ne Samantos Barnett, o jos sausainėlių nuotrauka. Vis dėlto aišku, kad šios kepyklos savininkė ji – *energinga, draugiška, jaunatviška*. Taikliai pastebėta.

– Aš dėl jos, – tarė Flinas.

– Dėl Sem? Sėkmės, smarkuoli, – nusijuokė moteris ir pasisuko į mažylį. Šis žaidė su savo nosyte – veikiausiai įsivaizdavo, kad tai mygtukas ar panašiai. Flinas nežinojo, kaip elgtis su svetimais vaikais, o aiškintis neturėjo noro, todėl pasišalino.

Tik koks jūrų flotilės admirolas būtų sugebėjęs orientuotis šioje maišalynėje – Flinui prireikė kelių minučių, kol pagaliau prisiyrė prie stiklinio prekystalio. Dabar jis stovėjo dešinėje pusėje, tad iš tolo galėjo stebėti ilgą eilę: dauguma pirkėjų atrodė taip, lyg būtų ką tik užsiregistravę į pažinčių klubą.

– Ar jūs Samanta Barnett?

Blondinė pakėlė akis. Jos plaukai buvo suimti į arklio uodegą, tačiau keletas neklusnių sruogų, rodė, tik ir laukia progos ištrūkti. Truputis

lūpų blizgio, lašelis akių tušo – tik tiek makiažo. Tiesa, jos skruostai buvo rausvi, bet Flinas spėjo, kad tai natūralus raudonis dėl pašėlusio tempo bei karšto kepyklos oro. Ryšėjo ilgą baltą prijuostę, kurios viduryje raudonu įmantriu šifru buvo išraityta: *Geroji Viltis*. Švelniai gaubdamas moters figūrą drabužis slėpė tamsius džinsus ir žalsvą megztinį trikampe iškirpte.

– Apgailestauju, pone, bet jums teks stoti į eilę.

– Aš nesiruošiu pirkti.

Tai privertė ją suklusti. Samanta liovėsi dėliojusi elnio formos sausainėlius.

– Gal turite man kokį laišką ar siuntinį?

Jis papurtė galvą. Prisiekė sau nusipirkti naują paltą, jei su šiuo atrodo panašus į paštininką.

– Tiesiog noriu su jumis pašnekėti.

– Dabar ne pats tinkamiausias laikas. – Ji susijuokė. – Aš šiek tiek užsiėmusi.

– Na taip, suprantu, bet tai skubu. – Flinas sugraibė kišenėje savo vizitinę kortelę ir stiklo paviršiumi pastūmė moteriai. – Flinas Makgregoras iš žurnalo *Gurmanai*. Gal būsite girdėjusi?

Jos veidas nušvito – jam taip nutikdavo nuolat. Visi žinojo žurnalą *Gurmanai*. Tai *tas*, apie maisto pramonę, kurį pardavinėja visose baka-lėjos parduotuvėse ir knygynuose, jį skaito maždaug trisdešimt milijonų žmonių visoje šalyje. Užomina šiame žurnale tolygi vaidmeniui filme.

Na tai kas, kad jau metai, kai tik leidinio lukštas mena kadaise ten glūdėjusią dvasią. Tonis Reynoldsas, naujasis *Gurmanų* redaktorius, reikalavo kapstyti giliau, kitaip tariant, virtuvės šefo spintoje ieškoti nebe receptų, o skeletų. Bulvarinė žurnalo pakraipa anaipol neatbaidė skaitytojų – per keletą mėnesių jų skaičius išaugo trigubai.

Iš pradžių Flinas paklusniai vykdė Tonio paliepimus, tačiau netrukus pastebėjo, kad sulig kiekvienu nauju straipsniu žurnalas vis begėdiškiau braunasi į asmeninę žmonių erdvę. Darbas ėmė graužti jam širdį. Ne kartą ir ne du ketino viską mesti, bet juk Flinas Makgregoras nebūtų pasiekęs to, ką pasiekė, jei sutikęs kliūtį spruktų į krūmus.

– Oho, – džiugiai tarė Samanta. Neatrodė, kad kvaršintų sau galvą dėl pašlijusios žurnalo reputacijos. – Norite su manimi pasišnekėti? Apie ką?

- Apie jūsų kepyklą. Kodėl ėmėtės šio verslo? Kuo ypatinga *Gerosios Vilties* kepykla?..

Lyg iš gausybės rago Flinas ėmė pilti išankstinius klausimus ir tuoj susizgribo pernelyg skubąs. Juk jam tai jau keturiašimtasis interviu, o jai gal pirmas ar antras. Savo klausimus Flinas mokėjo atmintinai. Ką ten klausimus - žinojo ir jos atsakymus. Ėmė kepti sausainius, nes mėgsta tai daryti ir bendrauti su žmonėmis. Užsiimti verslu mažame miestelyje verta vien dėl šiltų tarpusavio santykių. Tra-lia-lia ir taip toliau.

O dėl sausainėlių, kurie priverčia įsimylėti... Flinas netikėjo tokiais dalykais. Jam teko susidurti su įvairiais žmonėmis: vieni tvirtino moką virti sriubą, kuri paspartinanti gimdymą, kiti sakėsi galį iškepti pyragėlių, kurie padeda atsikratyti antsvorio, treči dievagojosi sugebą paruošti užkandžių, galinčių sustiprinti aistrą. O galiausiai paaiškėdavo, kad tai tėra tušti plepalai. Vis dėlto teko pripažinti: straipsnio autorius pasidarbavo neblogai - skaitytojai užkibo ant kabliuko.

Flinas ir pats nešvaistė laiko, spėjo nusižiūrėti keletą porelių, kurių didžioji laimės paslaptis glūdėjo stebuklinguose kepinėliuose. Šie burkuonėliai it medumi teps skaitytojų šir-

dis. Meno skyrius galės išpuošti antraštę kokiais imbieriniais sausainėliais šokėjėliais ar dar kaip nors. Net pats Amūras sunerims užuodęs rimtą varžovę.

- Panele Barnett, manau, jau įsivaizduojate, kaip viskas vyks, - užbaigė jis, išdėstęs pagražintą straipsnio versiją.

Kepyklos savininkė linktelėjo.

- Man patinka. Sąlyginai neskausminga.

Flinas jau ruošėsi pradėti interviu, kai netikėtai šalimais išgirdo moterišką balsą:

- Sem, tikrai nenorėčiau trukdyti, bet gal galėtum paskubėti? Darželinukai nekantrauja. Juk žinai: kol negaus saldumynų, nenurims.

Samanta įsitempė it kareivis, išgirdęs komandą.

- Na žinoma, Reičel. Labai atsiprašau. Du tuzinus, tiesa?

Mažutė brunetė išsišiepė.

- Tris. Vienas mokytojai.

- Suprantama. - Samanta irgi išsišiepė, be mat pridėjo dėžutę sausainių-elniukų ir viską sujusė raudonu kaspinėliu. - Prašau.

- Gal galėtum įrašyti į mano sąskaitą?

Samanta mostelėjo ranka.

- Tebūnie tai Kalėdų dovana Kamanių šeimai.

Sumaniam verslininkui nedera taip švaistyti pinigų, - pamanė Flinas, tačiau nutylėjo. Juk atvyko čia ne finansinių konsultacijų teikti.

- Panele Barnet, kaip interviu?

Eilė jam už nugaros suošė. Samanta nusibraukė kirpčiukus.

- Gal galėtume susitikti šiek tiek vėliau? Tarkim, kai uždarysiu parduotuvę? Šiuo metu neištaikyčiau laisvos minutės.

Ji juk turi pagalbininkę, po galais. Be to, prieš ilgą kelionę atgal į Bostoną Flinas vylėsi dar šen bei ten užsukti, o ne stypsoti čia ir laukti, kol baigsis apgultis.

- Tai skubu.

Vieta, kurioje ką tik stovėjo panelė Kamanė, veikia užėmė aukštas pagyvenęs vyriškis. Vilkėjo jis *Carhartt* firmos švarką, o ant galvos buvo užsimaukšlinęs flanelinę kepuraitę su ausytėmis. Jis grakščiai prigludo prie prekystalio, pasirėmė į stiklinę virtiną ir įsitaisė taip, tarsi ruoštųsi čia praleisti bent dvi tris valandas.

- Labutis, Samanta. Girdėjau apie straipsnį tame oro linijų žurnale. Sveikinu! Tu iš tiesų

įamžinai mūsų miestelį. Nors ką čia kalbėti, visada buvai verta plunksnos. Visų pirma turiu galvoje sausainėlius, na žinai, – vyriškis palinko priekin ir tvirta plaštaka prisidengė burną: – Nors nepasakyčiau, kad šie turistai mane džiugina. Jie sukelia nemenkas automobilių spūstis.

Samanta sukikeno.

– Dėkui, Erlai. Apgailestauju, bet tos spūstys ne mano valioje. Tegaliu kuo sparčiau aptarnauti pirkėjus.

Ji mestelėjo žvilgsnį Flino pusėn.

– Panele Barnet, prašau skirti man kelias minutes ir aš dingsiu jums iš akių.

– Pone Makgregorai, palaukite keletą valandų ir padarysiu viską, ko paprašysite.

Flinas suprato, kad Samantos žodžiuose nėra jokios dviprasmybės, vis dėlto būdamas vyras neįstengė visiškai atmesti tokios galimybės. Jis atsikrenkštė ir žengtelėjo žingsnį atgal.

– Man reikia leisti į kelią. Šiandien. Kodėl jums nepadėjus man? Manau, abu liktume patenkinti.

– Manęs laukia pirkėjai, o jums, regis, vis tiek teks luktelėti....